

- „Kövess engem!” – Péter új elhívása. Az Úr Jézus nem hagyta magára Pétert, miután ő magára hagyta az Urat. Megbocsátott neki, helyreállította és számít rá, használni akarja.
- Nem azért akarja használni Pétert az Úr, mintha találna benne valami „használhatót”. A „szeretsz-e engem” kérdésekből és válaszokból kiderül, hogy Péter „kedveli” Jézust, mint barátját. De Jézus eredetileg az „annak ellenére való”, feltétel nélküli szeretetre kérdezett rá. Azt akarja, hogy ez legyen Péterben; hogy aki szereti Őt, így szeresse. El is vezeti Pétert erre a szeretetre.
- Lk 5,1–11-ben is egy elhívás van. Ott is egy halászat után; ott is meg kell látnia Péternek, hogy hol tart, milyen a viszonya Istennel, Jézussal: „eredj el tőlem, Uram, mert bűnös ember vagyok”. Akkor arra hívta el az Úr, hogy járjon vele, tanuljon tőle, ismerje meg Őt, végül „olyan legyen, mint a Mestere” (Lk 6,40). Tanult is: önmagát is jobban megismerte. Jézustól mindig azt kapta, amire szüksége volt: dicséretet: „boldog vagy, Simon... te Péter vagy...”; „távozz tőlem, Sátán”. Magasságban volt pl. Krisztus megdicsőülésekor (de ott is kapott helyreigazítást); mélységben akkor, amikor megtagadta Jézust – ezt bocsátotta meg neki most, és ebben a helyreállított kapcsolatban tovább akarja vezetni őt.
- Péter még nem lett olyan, mint a Mestere. Mi sem vagyunk olyanok, és nekünk is szükségünk van arra, hogy Jézus megláttassa velünk, milyenek vagyunk – és miután megláttuk, megbocsásson és tovább formáljon minket.
- Mit mond Péternek? „Amikor ifjabb voltál...” – tehette, amit elhatározott. Saját ötletei, elhatározásai alapján szólt és cselekedett. „Az életemet adom érted” – ezt is így mondta, komolyan is gondolta, de ez kevés volt. Jézus követéséhez, szolgálatához kevés a saját elhatározás. – Ez a múlt. A jövő: „más övez fel téged, és oda visz, ahova nem akarsz” – és a halálával dicsőíti meg Istent. Hogyan lehet eljutni a korábbi állapotból ide? Az autonómia („szabad vagyok, azt teszem, amit elhatározok”) feladása nehéz. Elfogadni, hogy rászorulok másokra, vagy hogy ellenségeim hátráltatnak, nem hagyják, hogy „szolgáljak”.
- A kulcs: „kövess engem” – Jézust, aki viszont az Atya akaratát követte: mindig oda ment, azt tette, mondta stb., amit az Atya parancsolt. Megmondja-e Jézus, hogy hova menjek, mit tegyek, mit szóljak? Vagy legfeljebb utólag jövök rá, hogy oda most nem kellett volna elmennem, nem úgy kellett volna mondanom? Kérnem kell, hogy ne csak megértsem, amit Ő akar, de engedelmeskedni is tudjak – szemben a természetemmel, az indulataimmal, a saját igazságomhoz való ragaszkodással. Ezt Ő meghallgatja, és átformál, megtanít engedelmeskedni.
- Nem fog minden tulajdonságom eltűnni/átalakulni. Péter határozottsága is megmaradt, de többé nem a saját elhatározásait képviselte határozottan, hanem Isten akaratát, igazságát. Ezt már tudja használni Isten, ez történt már pünkösdkor is, és később, amikor ellenségekkel beszél. Akkor megtörténik vele az, hogy „más övez fel téged...”, de már tudja, hogy oda is Jézus „vitte” őt.
- Azt is meg kell tanulnia, hogy a másik/többi tanítványról is Jézus gondoskodik, őket is vezeti. Péter és János „szinte összenőttek”, többször is együtt vannak: a megdicsőülés hegyén, Jézus sírjánál, később a templomban együtt fogják el őket... Jézus elmondta Péternek, hogy „ővele mi lesz” – és Jánossal? János szolgálata, bizonyágtétele más,

mint Péteré, de ő is követi Jézust. Fizikailag is elválnak, de ugyanaz a Jézus Krisztus vezeti őket. Péter meghal Krisztusért, János „csak” börtönt és száműzetést visel el – Péterre ez nem tartozik. Neki ebben a kérdésben is fel kell adnia a saját elképzelését. „Te kövess engem!” – nekünk is ezt mondja. Akkor leszünk valóban a helyünkön, és tudjuk azt végezni, amit Ő akar. Csak amit így végzek, az a valódi szolgálat és a valódi bizonyágtétel, aminek gyümölcse is van.

Jn 7,38

„Aki hisz énbenem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek!”